

Ystäväkirje 2/2009

Eero ja Pirkko Junkkaala
P.O.Box 585
Iringa
Tanzania

Email:

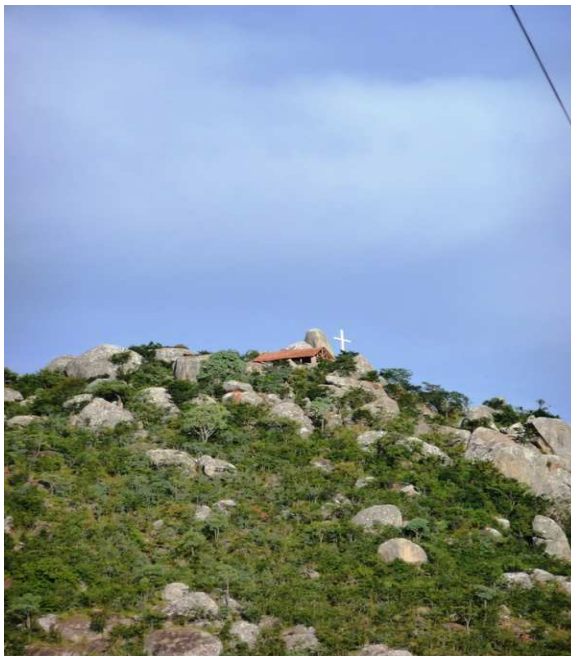
eero.junkkaala@felm.org

pirkko.junkkaala@felm.org

Puhelimet:

+255754205926 (Eero)

+255754205906 (Pirkko)

Hyvä ystäväkirjeemme lukija!

Istumme kotimme terassilla ja ihmettelemme maisemaa, josta saamme nauttia. Vuoret tuovat mieleen raamatunkohdan: "Minä nostan silmäni vuoria kohti. Mistä tulee minulle apu?" (Psalmi 121) Me näemme vastauksen selvästi, jos nostamme katseemme itsestämme läheiselle vuorelle. Siellä loistaa risti! Taidamme tarvita paljon muistutusta rististä, koska edellisenkin kotimme ikkunaan Pitäjänmäellä näkyi kotikirkkomme risti. Yöllä se loisti valaistuna. Täällä taas läheisellä vuorella on pieni katolinen kappeli, jossa risti ja josta kuului Marian ilmestymispäivänä kaunista laulua. Hiljaisella viikolla saamme tilaisuuden hiljentyä tutkistelevaan ristin salaisuutta ja sitten riemuitsemaan pääsiäisen sanomasta.

Kiitos kuulumisistanne, joita olemmekin saaneet useammalta teistä tänne kirjeinä, korteina ja sähköpostitervehdyksinä! Ne ovat olleet päivän kohokohtia saapuessaan. Sinä saat tämän kirjeen pääsiäisen tienoilla. Suomen talvi lienee lumineen jo väistymässä, kun meillä täällä Tansaniassa illat ja yöt ovat viilenemässä ja päivät taas lyhenemässä, olemmehan eri puolella päiväntasaajaa. Emme ole vielä juurikaan "tänä talvena" tarvinneet pitkähihaisia vaatteita ja sandaaleihinkin olemme saaneet työntää paljaat varpaamme. Onneksi täällä Iringan vuorilla ei ole myöskään pitkiä helteitä.

Työt alkoivat lopulta

Valmistelen (Eero) parhaillaan palmusunnuntain saarnaa tšekäläiseen kansainväliseen jumalanpalvelukseen. Se on meidän kotikirkkomme, vaikka olemme pyrkineet osallistumaan myös paikalliseen swahilinkieliseen jumalanpalvelukseen. Kansainvälinen on yhteiskristillinen ja kokoontuu joka kuukauden ensimmäisenä ja kolmantena sunnuntaina, Swahilinkielinen messu on luterilainen ja kirkko täyttyy joka sunnuntai kolmeen kertaan, ensin aamuseitsemältä, sitten yhdeksältä ja yhdeltätoista.

Luterilaista kaavaa on helppo seurata, vaikka sanoista ei kovin paljon ymmärräkään. Emme tosin aina saa selvää amerikkalaisten tai australialaisten puheesta toisessakaan kirkossa, mutta emmehän ymmärrä edes Suomessakaan kaikkia saarnoja. Silti jumalanpalvelus hoitaa meitä.

Olen vihdoinkin päässyt tekemään sitä työtä, jota varten tänne Afrikkaan tulin. Uuden lukukauden myötä maaliskuun alusta nimittäin alkoi vasta säännöllinen opetustyöni Tumaini-yliopistolla. Edellisellä lukukaudella pidin vain joitain yksittäisiä luentoja. Aika on muuten mennyt swahilin opiskelussa ja kaikkeen uuteen totutelmassa. Välillä alkoi jo tuntua turhauttavalta, kun ei päässyt kateederin taakse. Minua tosin valistettiin, että lähetystyöntekijänä oleminen on usein kaikkea muuta kuin ns. varsinaista työtä. Jo pelkkä eläminen ja asioiminen tšekäläisten kanssa on osa sitä kutsumusta, jota varten meidät on tänne lähetetty. Ehkä sitä oli sekin, että ostimme swahilinkielisen Raamatun yövähdillemme, joka oli innokas keskustelemaan asioista, mutta jolta puuttui oma kirja.

Opetan kolmea eri teologiryhmää ja alan pikku hiljaa päästä sinuiksi opiskelijoiden ja opetusrytmin kanssa. Minua ilahdutti kovasti erään opiskelijan innostunut palaute siitä, että hän ymmärtää puhettani ja haluaa oppia lisää. Jonkun ulkomaalaisen opetuksesta hän ei kuulemma ymmärtänyt paljon mitään. Minulle on siis hyötyä omasta yksinkertaisesta englanninkielestäni. Tunneilla on alkanut syntyä keskustelujakin.

Opettaessani luomiskertomusta ja todetessani, että mies ja nainen luotiin tasa-arvoisiksi, minulta kysyttiin, mitä tällainen tasa-arvo tarkoittaa? Eikö mies kuitenkin ole asetettu naisen yläpuolelle? Kysyttiin myös, sanooko Raamattu jotain lasten lukumäärästä ja sen rajoittamisesta? Onko lapseton avioparikin perhe? Kun kerroin, että muinaisessa maailmassa oli useita muitakin luomiskertomuksia, minulle kerrottiin, että jokaisella Tansanian heimollakin on oma luomiskertomuksensa. Totesimme kuitenkin, että Raamatussa meillä on Jumalan ilmoitus maailman alusta ja se on Pyhän Hengen inspiroimana meille ilmoitettu.

Tumaini-yliopisto on puitteiltaan hyvin moderni. Keskusaukiolla on kauniisti hoidettuja kukkaistutuksia sekä pöytiä ja tuoliryhmiä opiskelijoita varten. Uusia rakennuksia nousee kokoajan lisää ja opiskelijamäärät ovat kasvaneet huimaavasti. Tällä hetkellä kampuksella kulkee kolmetuhatta opiskelijaa. Teologien lisäksi alueella on lakitieteen, kulttuuriantropologian, kasvatustieteen, journalismin ja taloustieteen opiskelijoita sekä teologisen tiedekunnan alaisuudessa counselling-osasto, jossa opiskellaan terapia- ja sosiaalialan kysymyksiä.

Minun (Pirkko) työni tuntuu edelleen sekä innostavalta että haastavalta. Oppilaani puurtavat tasaiseen tahtiin niin Iringassa kuin Mwanzassakin, jonne olen jälleen menossa pääsiäisviikolla. Kieliopintomme etenevät "polepole", hiljakseen, kun tunteja on harvakseltaan. On silti ilo huomata, että päivä päivältä ymmärtää enemmän tšekäläisten puhetta ja pystyy itsekin osallistumaan keskusteluun.

Meidän apulaisemme - mama Aida - on meille lahja ja aarre, jota ilman emme arjestamme selviytyisikään. Hän kyselee toiveitamme ja oivaltaa kyselemättäkin monia asioita. Hänen pikkuinen Grace-tyttärensä kasvaa ja valloittaa maailmaa hymyllään. Puutarhurimme Obian ahkeroinnin tuloksena saamme syödä oman maan salaattia, pinaattia ja porkkanoita. Kaalit, tomaatit, kurkut, munakoisot ja sipulit ovat valmistumassa. Papaijoita saamme myös omasta puutarhasta. Mikä etuoikeus sekin!

Vaaratilanteessa vuoristotiellä

Liikenteen vaaroista olemme kertoneet yleisesti, mutta sallinette nyt yhden oman kokemuksemme. Olimme jokin aika sitten ajamassa Dar es Salaamin suunnasta kohti Iringaa. Noin viisikymmentä kilometriä ennen kotikaupunkiamme tiellä on seitsemän kilometrin mittainen serpentiininousu. Kapealla tiellä on aina pieniä jännityksen paikkoja, kun rekka-autot mennä jurraavat sekä ylä- että alamäkeä kävelyvauhtia ja niiden ohitse pitää yrittää silloin, kun mutkan kaarre tarjoaa juuri ja juuri riittävän näkymän eteenpäin. Aika usein tiellä on myös paikalleen jämähtäneitä rekkoja, joita ohittaessa on tarkettava mutkan takaa vastaan tulevia.

Olimme kiipeämässä suunnilleen ylämäen puolivälissä, kun vastaan alkoi tulla useampia busseja. Sitten tuli yksi rekka varovasti jarrutellen ja sen takana hieman kauempana lasketteli bussi. Näimme ne jo parin mutkan takaa ja hiljensimme vauhtia, jotta voisimme kohdata vastaantulijat riittävän turvallisesti. Kun iso perävaunullinen rekka ilmestyi edessä olevasta mutkasta, näimme sen takana ajavan bussin olevan aikeissa lähetä ohittamaan rekkaa. Ajoimme aivan tien reunaan ja pysäytimme auton olettaen, että bussikuski tajuaa perua aikeensa. Mutta kauhuksemme huomasimme sen jatkavan ohitusta ilman pienintäkään vauhdin hidastamista. Pakki päälle salamannopeasti ja peruutus aivan kallion kylkeen. Samalla hetkellä myös rekkakuski tajusi vaaratilanteen ja käänsi puolestaan oman ajoneuvonsa laitimmaisat pyörät pois asfaltilta lähelle jyrkänteen reunaa. Silmänräpäyksen ajan näytti siltä, että bussi vääjäämättä törmää jompaan kumpaan meistä, mutta se painoikin vauhdilla välistä ja jatkoi matkaansa kuin mitään ei olisi tapahtunut. Rekkakuskin kanssa katsoimme hetken kauhistuneina toisiamme ikkunoiden läpi, kunnes helpottunut hymy levisi kasvoille ja näytimme toisillemme peukut pystyssä merkkiä, että selvisimmepä sittenkin.

Kun olimme selvinneet kännykän kuuluvuusalueelle katveesta, tuli siihen viesti. Kelloaikaa tarkastellessamme huomasimme, että kirjoittaja oli juuri tapahtuman aikoina rukoillut meidän puolestamme ja toivotti turvallista matkaa kotiin. Vasta vähitellen kotiin ajellessamme aloimme oivaltaa, miten läheltä piti -tilanteesta olimmekaan selvinneet. Kiitollisuus Jumalan varjeluksesta täytti mielemme.

Käymässä köyhillä kylillä

Meidän elämämme puitteet täällä Iringassa ovat kaukana alkeellisuudesta. Emme ole varsinaisesti paljoakaan kosketuksissa sellaisten ihmisten kanssa, joilta puuttuvat

lähes kaikki edellytykset selvitä päivästä toiseen. Saimme kuitenkin silmiä avaavan tilaisuuden vierailla todella köyhillä kylillä muutamassa kodissa hyvin kauniitten maisemien keskellä. Näimme köyhyyttä, likaisuutta, sairautta, lähestyvää kuolemaa, perheitä, joissa köyhä sairas äiti huolehti yksin lapsista vailla sosiaaliturvaetuja ja kodinhoitoapua. Ja kodin, jossa ainoan peiton alle yöksi peitellään pienimmät lapset. Vaatekaappiakaan ei tarvittu, koska ainoat vaateriekaleet olivat asukkaiden yllä. Pyykinpesusta saattoi vain nähdä unta, sillä vesi oli kannettava kilometrien takaa kaukaa laaksosta. Tässä kodissa noin kymmenvuotias poika huolehti veden hakemisesta, koska hänen äitinsä oli heikossa kunnossa sairautensa takia.

Emme kuulleet sanaakaan valitusta, emme kerjäämistä emmekä miksi-kysymyksiä vaan ilonilmauksia ja kiitollisuutta vieraista. Ja millä arvokkuudella meidät vieraat toivotettiin tervetulleiksi mataliin majoihin ilman pienintäkään häpeilyä! Matkassamme oli lääkäri, joka ei arkaillut mennä sisälle näitten ihmisten kotiin, istahtaa tuolille kirppuja pelkäämättä kuuntelemaan, tutkimaan ja auttamaan näitä ihmisiä, vaikka sisällä kodissa sijaitsevan keittopaikan

savukin kirveli silmissä. Entäs me turistiluokan mukanaolijat? Saimme tilaisuuden kysellä kuulumisia ja jututtaa kouluikäisiä, jotka osasivat puhua swahilia.

Kuulimme myös noina päivinä, että useat hiv-tartunnan saaneet ja aidsiin sairastuneet ovat elinaikaa lisäävän lääkehoidon lisäksi löytäneet uskon Jumalaan, vapautuneet peloistaan, saaneet rauhan sydämeensä kuten myös uuden toivon näkökulman elämäänsä kaiken kurjuuden keskellä. Kuulimme siis myös kiitoslaulun säveliä kylillä. Emme palanneet aivan samoina ihmisinä tältä reissulta. Saimme paljon ajateltavaa. Oppituntimme siis jatkuvat...

Kiitos siitä, kun muistat meitä rukouksessa!

Toivotamme Jumalan siunausta elämääsi ja hyvää pääsiäisen aikaa!

Pirkko ja Eero